

SINNERS
condemned

SOMME SKETCHER

SINNERS

condemned

Elítelt BŰNÖSÖK

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Somme Sketcher: *Sinners Condemned*
Independently published in 2022

Fordította
Medgyesy-Töreky Flóra

Szerkesztette
Kónya Orsolya

Borítóterv
The Pretty Little Design Co.

ISBN 978-963-636-738-1

Minden jog fenntartva

© Somme Sketcher 2022

© Kossuth Kiadó 2025

© Hungarian translation Medgyesy-Töreky Flóra 2025

Somme üzenete

Kedves Olvasó!

Köszönöm, hogy beszerezted a *Sinners Condemned – Elítélt bűnösök* egy példányát. Remélem, legalább úgy élvezted majd az elolvasását, mint amennyire én élveztem a megírását!

Az *Elítélt bűnösök* végén a cselekmény függőben marad, és a történet az *Elpusztított bűnösök* című kötettel zárul. Ha még nem ismered az *Anonim bűnösöket*, akkor erősen ajánlom, hogy először azt olvasd el, mert a cselekmény nagy része átvezet abból a könyvből ebbe.

Mielőtt belevetnéd magad, tudnod kell, hogy ez a könyv **dark romance**. Többféle triggert tartalmaz, többek között az alkoholizmusról, öngyilkosságról, gyilkosságról, szexuális erőszakról és gyermekek szexuális bántalmazásáról is szó esik benne. Kérlek, csak saját felelősségre olvasd!

Szeretettel:

Somme

KILENC ÉVVEL KORÁBBAN

Rafe

Ahogy rágyújtok egy újabb cigarettára, a Zippo lángja életre kel, alulról melengetve az államot. Csak akkor dohányzom, ha húzom az időt.

Ez már a harmadik szálam öt percen belül.

Beszívom, befeketítve a tüdőmet olyan vegyi anyagokkal, amelyeknek ki sem tudom mondani a nevét. Kifújás közben a fejem a falnak döntöm, és nézem, amint a füst beleolvad az éjszakai égboltba.

Baszni rá!

Úgyis mind meghalunk.

Az utca túloldalán megnyikordul a kordé, aztán kivágódik az ajtó, narancssárga fényt vetve a macskakőre. Oda kapom a szemem, és egy bosszús jövődömondó tekintetével találkozom.

– Ott fog álldogálni egész éjjel? – Keresztbe fonja a karját, és az ajtókeretnek támaszkodik. – Elriasztja a kuncsafokat.

A mai napon legkevésbé sem lenne szabad mosolyognom. Az ember nem mosolyog aznap, amikor mindkét szülőjét eltemeti, mert nincs abban semmi vicces, amikor azt nézi, ahogy a földet a mamájára lapátolják.

De nem bírom megállni, hogy ne húzódjon felfelé az ajkam.

– A teljes befektetési portfóliómba lefogadnám, hogy a nagy gazdasági világválság óta az anyám volt az egyetlen ügyfele.

Rosszallóan fintorogva nyitja a száját, hogy visszavágjon, de aztán megtorpan, és végigpásztazza az üres utcát.

– Egyébként hol van az édesanyja?

A derültségem gúnytól fűtött, keserű kacajba fordul. Eldobom a cigarettámat, és a cipőm sarkával a macskaköbe taposom.

– Nem kéne kicsit kifényesíteni a kristálygömbjét? Hat láb mélyen van, aranyom.

Ellököm magam a faltól, és kettesével szedve a kocsijához vezető, rozoga lépcsőfokokat, odamegyek hozzá, alig pár centire állva meg tőle.

Összehúzza magán a kendőjét, és gyanakvó pillantása a szememre rebben.

– Maga ivott.

– Igen? Lehet, hogy tévedtem azzal kapcsolatban, hogy maga csaló-e.

– Nem kell ahhoz médiumnak lenni, hogy megállapítsam – csattan fel, visszalép a lakókocsiba, és a fejét csóválja. – Érzem a leheletén. Ha jóslatért jött, nos, ittasoknak én nem jósolok. Az ital megnehezíti a jövőbelátást.

Előhúzom a pénzczipeszemet, kicsippentek néhány bankjegyet a kötegből, és a lába elé ejtem.

– De a pénzt azért látja, ugye?

Összehúzza a szemét. Kihasznlom a hallgatását, és belelépek mellette. Felhúzom az öltönytadrágom szárát, és lehuppanok az asztal előtti sámlira.

Újabb nevetés szökik ki belőlem, amelynek még keserűbb az íze, mint az előzőnek. Egy jövőmondó kordéja

Vegas lepukkant városrészében nem tartozik azon helyek közé, ahol ma este lennem kellene. Gúnyosan nézem a fényfüzereket és a gyertyákat, mert semmit sem érnek annak elrejtésében, milyen szánalmas minden idebent. Rongyos, kifakult mintájú takarók és párnák, számárfüles kártyák porosodó kupacai tornyosulnak mindenhol.

A hátam mögül hosszú körmök kaparászását hallom a padlódeszkán, ahogy a jósnő felveszi a pénzemet. Recsegő-ropogó, vén csontjaival leereszkedik a velem szemközti padra.

– Sajnálattal hallom, mi történt az édesanyjával. – Felvesz egy pakli kártyát, és kettéosztja. – De én kártyavető vagyok, nem médium.

– Nem beszélek szélhámosul.

Az orrcimpája kitágul.

– Azt jelenti, hogy kártyával jövendölök. Nem lépek kapcsolatba a holtakkal.

– Akkor még jó, hogy nem azért vagyok itt, hogy az édesanyám szellemével cseverésszek.

Tekintete az enyémmre siklik, eleinte meglepetten, aztán valami vészjóslóbb árnyalatúra sötétedik.

– Szóval tényleg jóslásra jött. Amikor három hete elkísérte az édesanyját, és felkínáltam magának, azzal fenyegetőzött, hogy felgyújtja a kocsimat, és engem is benne. – Megbillenti a fejét, gyanakvó pillantást vetve a vonásaimra. – De mostanra meggondolta magát.

Azt hiszem, igen.

A mama a sors megszállottja volt. Egész életét az alapján élte, hogyan fordul a tarot-kártya, vagy mit mutat a kis fekete nyolcas biliárdgolyó, ha megrázza. Felemésztette őt. Még a Starbucksba sem tudott elmenni anélkül, hogy ne próbálta volna értelmezni a papírpohár alján maradt zaccot.

Én ízig-vérig szkeptikus vagyok, ami elég ironikus, tekintve, hogy kaszinóm van. De minden józan üzletember tudja, hogy a szerencsére hagyatkozni a siker érdekében olyan, mintha becsuknád a szemed, behajolnál a szélbe, és remélnéd, hogy a kedvező irányba fog fújni.

Van a készség, és vannak az esélyek. Ennyi az egész. A szerencse nem az optimistáknak való, hanem a lustáknak és a kétségbeesetteknek.

Az én mamám kivétel volt; ő nem tartozott egyik kategóriába sem. Remény volt a szívében, és pénz a zsebében, amitől ő egy két lábon járó fizetőeszköz volt az ilyen kuruzslók számára, mint ez itt.

Jövendőmondók, látnokok, médiumok: mind csalók. És semmit sem utálok jobban ezen a világon, mint a csalókat.

És mégis...

Lenyelem a kővé vált gombócot a torkomból, és megdörzsölöm a borostás állkapcsomat.

És mégis, ez a vénasszony itt előttem... tudta, hogy a mamám meg fog halni.

– Maga tudta.

Lassan felszedi a kiterített lapokat, és takaros halomba rakja őket.

– Az édesanyja kihúzta a halálos párost.

Ez a kibaszott kifejezés. Amikor először hallottam, hitetlenkedve felnevettem. Most már nem találok olyan viccesnek.

Alig egy hónappal ezelőtt a mama megjelent a lakosztályomban, szikrázó szemmel és utazótáskával felpakolva. Egy karórát ajándékozott nekem, hogy megünnepeljük az első kaszinóm, a Lucky Cat megnyitását. De hamarosan kide-

rült, hogy nem a döcögő üzleti vállalkozásom támogatása volt az egyetlen oka a „bűn városá”-ba tett látogatásának.

– Van valaki, akit szeretnék felkeresni – mondta szégyenlősen a lepukkant kaszinóm bárjában ülve, citromos Martinit kortyolgatva. – Egy jósnőt nem messze a Fremont Streettől.

A szememet forgattam, de ő erősködött. *Ő a legjobb. A Csendes-óceán északnyugati részén senki sem tud kártyából jósolni. Ugyan már, Rafey, ha már Vegasban vagyunk...*

Az egész jóslás alatt a kocsi ajtajában álltam, ökölbe szorított kézzel a zsebemben, vigyázva, nehogy többet csaljanak ki belőle, mint amennyibe beleegyezett.

Először kihúzta a kőr hetest. Egy szerette árulása.

Aztán a káró bubit. Rossz hírek hozója.

Végül a jósnő felfordította a pikk ászt.

Mindenki elhallgatott a kordéban. Végül a mamám végighúzta a tenyerét a szoknyáján, és így szólt:

– Hát, legyen!

Most az asztal szélét markolva szúrós pillantást lövellek a nő felé.

– A halálos páros – ismétlem. – Komolyan azt akarja mondani, hogy mindenki, aki kihúzza a káró bubit, aztán a pikk ászt, összeesik és meghal?

– Ritka kombináció – vonja meg a vállát.

– Nem olyan ritka. Annak az esélye, hogy egy pakliból egymás után mindkét lapot kihúzzuk ebben a sorrendben, egy a kétezer-hatszázötvenkettőhöz.

– Megcsinálta a házi feladatát.

– Nem, kiszámoltam. – Zsebre dugom a kezem, és az ujjaimmal megsimítom a dobókockáimat. – Ez statisztika. A valószínűség törvénye.

– Ezen a világon nem mindent lehet megmagyarázni észérvekkel vagy logikával. – Van valami önelégültség a hangjában; olyan, amitől legszívesebben kiszorítanám belőle a szuszt. – De maga már kezdi belátni, nem igaz? Különben nem lenne itt.

A nyelvemmel végigsimítok a fogaimon. A tekintetemet a kocsí tetejét támasztó, poros gerendákra irányítom. Annak az esélye, hogy a mamám kihúzza az állítólagos halálos párost, csekély volt, de az egy hónappal később történt eseménysorozatot szinte lehetetlen statisztikai valószínűséggel meghatározni.

A mama szívrohamban halt meg, annak ellenére, hogy teljesen egészséges volt. Aztán, alig egy héttel később, az apám hirtelen agyvérzést kapott, és meghalt.

Hitetlenkedve felnevetek. Egy hét. Hét kibaszott nap; ennyi kellett ahhoz, hogy a közvetlen családom fele eltűnjön a föld színéről. Hét nap alatt kihúzták a szőnyeget a lábam alól.

Ma pedig Angelo volt az, aki a váratlan bejelentésével az utolsó négyzetcentimétert is kirántotta az említett szőnyegből.

Nem jövök vissza Devil's Dipbe.

A sziklaszirt szélén álltunk, néhány lépésnyire a szüleink nemrég eltemetett holttestétől, amikor közölte velünk. Nem is annyira bombasztikusan, inkább mérges suttogással; olyan halkán mormolta a szavakat, hogy azt hittem, a szél űz tréfát a fülemmel.

Ám egyetlen pillantás a sötét szempárba, és máris láttam a vehemenciát és a sziklaszilárd elszántságot.

Úgy látszik, hazug vagyok. Valahogyan igenis hiszek a sorsban. Mint minden maffiózónak, nekem is a születé-

sem napjától fogva előre ki volt jelölve az életutam. Apám volt Devil's Dip capója, és adott volt, hogy ha ő meghal, a cím Angelóra, a legidősebb bátyámra száll. Az sem volt kétséges, hogy én leszek az alfőnöke, Gabe pedig, a legfiatalabb testvérünk, a *consigliere*.*

Hét nap alatt kemény leckét tanultam. Mert Angelo épp félúton van az Atlanti-óceánon túlra, Gabe faszom se tudja, hol van, én pedig ott állok az úgynevezett pályám végén, *egyedül*, és azon töpregek, hová tűnt az út.

A Cosa Nostra az életem, és a huszonöt évem nagy részét azzal töltöttem, hogy erre az alfőnöki szerepre készüljek.

Gyakornokság a Goldman Sachs-nél és a J.P. Morgannél. Mesterdiploma a Harvard Business Schoolon. A pokolba is, csak azért vettem egy kaszinót Vegasban, hogy beletanuljak a dologba, mielőtt odahaza megalapozom a saját hagyatékomat.

Otthon. Bassza meg. Mindig azt hittem, hogy az otthon az, ahol a családom van, de most már nem vagyok benne biztos. Tudom, hogy bármikor visszamehetek a Partvidék-re. Alberto bácsi felvenne *caporegimé*nek** Devil's Cove-ba, vagy ha nem akarnám bemocskolni a kezemet, akkor helyet kapnék az igazgatótanácsban a Devil's Hollow-i whisky-gyárban.

De a talpnyalás nincs a véremben. Arra születtem, hogy birodalmat építsek, nem pedig arra, hogy valaki másnak a tégláit rakosgassam.

* Afféle tanácsadó a maffiacsaládokon belül, figyeli és irányítja a működést, de alacsonyabb beosztásban, mint az alfőnök.

** kapitány. A maffia hierarchiájában egyfajta középvezető, egy kisebb csoport végrehajtója. Közvetlenül a *donn*nak, a család fejének és a *colsigliere*-nek, az alvezérnek felel.

– Terítse ki a kártyáit!

A hangom biztosabbnak hangzik, mint amilyennek érzem magam. A jövődömondó pillantása elidőzik rajtam, aztán felveszi a paklit, megkeveri, és két ismerős lapot tesz le kettőnk közé az asztalra.

Legutóbb megríkatta a mamámat, én pedig vérszemet kaptam tőle. Megmondtam neki, hogy várjon odakint, aztán az öltöncipőm sarkával berúgtam az ajtót. Amint fellobbant a Zippóm lángja, a jósnő feltartott kézzel azt mondta:

– Várjon, a kártyái egyre csak kiáltoznak hozzám!

Rámordultam, hogy csaló, és nem ússza meg két Visconti átverését, pláne nem ugyanazon a kibaszott napon.

De a mai nap más. Most ugyanazon a számolyon ülök, amelyen alig egy hónapja a mamám várakozott, és a bőröm alatt nyugtalanság buzog. A kezemben nem öngyújtót szorongatok, hanem a kockáimat, és olyan erősen markolom őket, hogy mindjárt eggyé válnak a tenyeremmel.

– Ahogy a múltkor is *próbáltam* elmondani, a maga kártyája még nem került kiosztásra. A sorsa még nem pecsételődött meg. – Nehézkesen lélegzik, és megdörzsöli a halántékát. – Igen, ezek határozottan a maga lapjai. Még hangosabban kiáltoznak felém, mint legutóbb. Alig hallom a saját gondolataimat.

Gúnyos visszavágás készülődik a nyelvem hegyén, de lenyelem. Inkább az előttem lévő két figurális kártyára bámulok.

A káró király és a kőr király.

– Magyarázza el úgy, hogy ne akarjam ökölrel átütni a falat – mondom, olyan higgadtan, amennyire csak tudom. Amikor beszélni kezd, felemelem a kezem, hogy elhallgat-

tassam. – És csak azért, mert meghallgatom, még nem jelenti azt, hogy elhiszem a maszlagot, ami elhagyja a száját.

Kihúzza magát.

– Az általam választott kártyavetési módszerben – kezdi óvatosan – úgy tartjuk, hogy minden lélekhez rendelve van egy kártya, jóval azelőtt, hogy erre a földre kerülne. Ezt hívják „kártyahivatásnak”. A kártyák gyakran nem egyértelműek, az egyes színek és értékek az egyén életének tágabb értelmét vagy célját jelképezik. Például... – A pakliért nyúl, lehúzza a legfelső kártyát, és felém villantja. A treff tízes az. – Ha egy lélek a treff tízesre hivatott, akkor általában utazásra hajlamos. Esetleg az a végzete, hogy külföldön dolgozzon, vagy a világ valamelyik távoli szegletében találja meg a szerelmet. – Visszateszi a kártyát a pakliba, és feszülten rám mosolyog. – Látja, nem egyértelmű. De a figurális kártyák – int a köztünk lévő két kártya felé, mielőtt folytatja – sokkal konkrétabbak. Közvetlenül tükrözik, hogy mi lesz az illetőből.

Mardos a türelmetlenség. Kihagytam ugyan a szüleim halotti torát, hogy itt lehessenek, de messze nem vagyok megtérve.

– Miért van két kártyám?

– Mert a sors nem tudta eldönteni, melyik lapot ossza magának. Ez nagyon ritka.

– Olyan ritka, mint az, hogy az anyám kihúzza a halálos párost?

– Sokkal ritkább – vágja rá szenvtelenül. Vagy nem vette észre a szarkazmusomat, vagy úgy döntött, nem vesz róla tudomást. – Én még életemben nem láttam ilyet.

– Ühüm – dünnyögöm, és megdörzsölöm a számomat.

– Szóval, én választhatom meg a sorsomat. – Szegezem rá

a pillantásomat. – Már ha az ember hisz ebben a szarságban, persze.

– Persze – bólint.

– És ha nem választok?

Vállat von, de a szemében bujkáló szikra meghazudtolja a közömbösségét.

– A sors majd eldönti a maga idejében. – Közelebb hajol, és lélegzet-visszafojtva noszogat: – De nem szeretné inkább tudni? Nem szeretné inkább maga irányítani a sorsát?

Valóban szeretek irányítani. Az életem szabályozott; a szokások embere vagyok. A hét minden napjára van egy öltönyöm, és a naptáram percről percre be van táblázva.

Lüktet az állkapcsom. Meleg van ebben a kibaszott lakókocsiban. A fából készült falak megnyikordulnak egy szél-lökéstől, és a távoli sztráda irányából hallatszik, ahogy felbőg egy szuperautó motorja.

Hamar kijózanodom.

– Káró király, vagy kőr király. Az a sorsom, hogy a gyémántok királyaként üzletember, vagy pedig a szívek királya legyek.*

– Tehát odafigyelt a múltkor – mondja vigyorogva. Egyetlen perzselő pillantásom egy másodperc alatt letörli a vigyort ráncos ajkáról. – De igen. Hatalom és pénz, vagy szerelem és család. Ilyen egyszerű.

Megint a zsebemben lévő kockák köré kulcsolom az ujjaimat.

– De sohasem mindkettő.

– *Sohasem* mindkettő.

Nyelek egyet.

* Az angolban a káró *diamants*, a kőr pedig *hearts*.

– És csak annyit kell tennem...

– Meg kell érintenie egy kártyát, hogy megpecsételje a sorsát, igen.

Kihúzó a kezem a zsebemből, és ahogy az asszony teleszívja a tüdejét levegővel, a hang úgy dörzsöli a gerincemet, mint a smirgli. Legutóbb, amikor itt jártam, a mutatóujjam egy milliméterre volt attól, hogy megérintse a káró királyt. Az az elképzelés, hogy üzletemberként garantálhatnám a sikeremet, nyilvánvalóan baromság, de ugyanazért fontolgattam, amiért az ateisták is elmondanak egy imát a halál pillanata előtt.

A biztonság kedvéért.

De az utolsó pillanatban visszafogtam magam. Valami megmozdult a bordáim alatt, és ez nem tetszett. Az az igazság, hogy hirtelen a szüleimre gondoltam, és arra, ami nekik megvolt.

Az igaz szerelem. Rendíthetetlen, lankadatlan szerelem. Olyan, amitől az ember kihagyja a kibaszott ebédjét. A Cosa Nostrában ritkább az igaz szerelem, mint bármilyen állítólagos „halálos páros”, vagy akármi. Valójában a szüleimen kívül nem ismerek mást, aki a közelébe került volna. Van egy régi szállóige, miszerint egy maffiózó csak három okból házasodik: üzlet, politika, vagy egy háború megakadályozása miatt. Mint ahogy tudtam, hogy nekem az a sorsom, hogy alfőnök legyek, azt is tudtam, hogy pragmatikus alapon fogok nőszülni.

De ahogy legutóbb a két kártyát bámultam, a lelkem mélyén ott motoszkált egy hang. *Jó lenne, nem igaz? Úgy nézni egy nőre, ahogy apám nézett a mamára.*

De az akkor volt, ez meg most van. Most van egy másik hang, ami hangosabb, ami azt üvölti, hogy *bassza meg*

az igaz szerelem. A szüleim mostanra hat láb mélyen vannak a föld alatt, és semmit sem tudnak felmutatni a szerelmük-ből egy közös sírkőre vésett, giccses idézetten kívül.

Most már a jövőm sem olyan biztos, és minden, amiről azt hittem, az enyém lesz, kicsúszik a kezem közül, hála az idióta bátyámnak.

Kezdem elveszíteni az irányítást.

Megköszörülöm a torkomat, miközben érzem, ahogy a jósnő tekintete belém fúródik. *Csszse meg!* Beismerem, hogy kezdek kétségbeesni, és ha most az egyszer beadom a derekam ennek a humbug szarságnak, csak nem árthat. Kinyújtom az ujjaimat, megfeszítem az állkapcsomat, és megérintem a káró királyt.

Nem reng a föld. Nem robban tűzijáték felettünk az égen. Semmi nem történik a gyertyák pislákolásán és a kordé nyirkorgásán kívül.

Lesimítom a nyakkendőmet.

– Ez minden? Vagy véráldozatot is fel kell ajánlanom?

Tágra nyílt szemmel bámul rám.

– Ez minden.

Kiprészelve magamból egy nevetést, felegyenesedem árnyékot vetve a jósnőre.

– Magával csak a baj van, aranyom. Ugye tudja? – dünyögöm, előhalászok még néhány bankjegyet, majd az asztalra dobom. – Remélem, megkapja, amit megérdemel!

Most rajta a sor, hogy felnevessen.

– Majd hálás lesz nekem, amikor egész Las Vegas a lába előtt hever.

Eszembe jut a lepukkant kaszinóm, a beázó tetővel és a csótányproblémával.

– Ha egyszer a lábam előtt hever Vegas, magát is kiirtom a többi patkánnyal együtt. – Az ajtó felé fordulok.

– Várjon! – mondja. Összeszorítom az állkapcsomat, a tenyerem megáll a kilincs felett. – Van még valami.

A vállam feszes vonallá merevedik, és nem állom meg, hogy ökölbe ne szoruljon a kezem. Nem szokásom nőket megütni, de Krisztusom, ez itt kísértést ébreszt bennem.

– Hidegen hagy.

– Hidegen hagyja, hogy mi a végzetkártyája?

Szusszanok egy nagyot az orrlyukamon keresztül.

– Maguk, kuruzslók aztán tudják, hogyan kell rálicitálni, igaz?

– Ahogy minden akciónak van reakciója, úgy minden sorskártyának van végzetkártyája. Ismeri a...

– Elég a dumából. – Kiszáradt a torkom, és vizsketek belülről. Csak egy hideg, erős ital vakarhatja meg. – Csak árulja el a kártyát!

Eltelik egy pillanat. Aztán a hátam mögött tompa csattanás hallatszik, amitől feláll a szőr a tarkómon. Közel egy éve vagyok kaszinótulajdonos, és álmomban is felismerném a játékkártya asztalra csapódásának hangját.

A csend forrón és nehézkesen lóg a szűk kordé négy fala között. Gúnyos mosollyal visszafordulok a vállam felett, és az asztalra pillantok. Egyetlen kártya hever a közepén, és a pislákoló gyertyák ingatag derengést vetnek a fényes felületére.

A kőr dáma.

– A vörös hajú hölgy – mondja halkán. – A többségnek szerencsét hoz, egyeseknek nem. És magának? – Füttyent egyet. – A Szívkirálynő ártalmas. Bármilyen sikeres is lehet az életben, ő térdre fogja kényszeríteni magát.

Csikorgatom az őrlőfogaimat, de nem mondok semmit. Szó nélkül kivágom az ajtót, és berúgom magam mögött. Megállok a rozoga lépcsőn, és teleszívom a tüdőmet az enyhe októberi levegővel.

Na és most mi lesz?

Kezdetnek egy cigi is megteszi. Aztán keresek egy züllött kocsmát egy züllött utcában, ahol senki sem ismeri a Visconti nevet, és iszom egyet a szüleim emlékére. Zsebemre dugom a kezem, és az ujjaimat az öngyújtóm köré kulcsolom.

Hirtelen valami reccsen és eldurran bennem. Kibugygyan a bordáim alól, és finoman sistereg a bőröm alatt.

Végighúzom az ujjamat az állkapcsomon, és megrázom a fejem, mulatva a saját mérgező gondolataimon.

Nem, ez nem én vagyok.

Amikor múlt hónapban fogadkoztam, hogy felgyújtom a jósnő kordéját, az üres fenyegetés volt.

Ennek ellenére egy csuklómozdulat, és a Zippo lángja máris táncol a sötétben, és lehetőséggel kecsegtet. A robbanékony bosszú Angelo asztala, és Gabe..., nos, ő a bizonyíték arra, hogy gyakran a csendesek a legelmebetegebbek. Bármelyikük gondolkodás nélkül felgyújtaná ezt a kocsit, de a mama mindig azt mondta, hármunk közül én vagyok az úriember. *A testvéreidnek vasmarkuk van, Rafey, de te ékes-szóoló vagy, és jobb belátásra térítesz másokat.*

Ahogy visszacsúsztatom az öngyújtót a zsebembe, ujjbegyem megérintem a dobókockáimat, és újabb sötét gondolat szivárogoz az agyamba.

Ha már a vén banya ennyit tud a sorsról, hagyom, hogy a kockáim döntsenek az övéről. Kiveszem őket a zsebemből, alaposan megrázom, és a lábam elé dobom.

Kevesebb mint fél métert gurulnak, aztán lomhán megállnak. Odakukkantok, és felnevetek.

Szerencsés hetes.

– Hát, legyen – mormolom magam elé, és kioldom a nyakkendőmet. Leveszem, és szorosan megkötöm vele az ajtó kilincsét.

Zippómat a nyakkendő végéhez viszem, és meggyújtom az anyagot.

Különben sem szerettem soha nyakkendőt hordani.